

De rijke jongen

Eens stond Jezus op een terras voor een café met de mensen te praten toen er een jongeman aan kwam. Hij kwam op een mooi paard met een glimmend zadel waar allemaal gouden figuurtjes op zaten. Hij stapte af.

Jezus merkte aan de manier waarop de mensen opzij gingen dat de mensen hem kenden en dat hij rijk was. Je kon het ook een beetje merken aan de manier waarop hij praatte.

Hij zei: 'U bent, denk ik, Jezus van Nazaret. Mijn naam is Jakobus. Mag ik u wat te drinken aanbieden? Alle anderen mogen ook wat te drinken nemen, ik betaal. Het is prettig dat ik met u kennis kan maken. Ik hoor zoveel goeds over u van de mensen die bij mij werken.

Nu ik u ontmoet geloof ik het ook, u bent werkelijk een goed mens. Dat meen ik. Zo goed als u, zo zou ik ook willen zijn. En daarom ben ik hier gekomen, om dit aan u te vragen, hoe kan ik worden zoals u?'

'Tja, zei Jezus. 'Vind je mij een goed mens? Ik weet het niet, hoor. Dat zeg je misschien alleen omdat je zelf ook zo wilt worden als ik. Dat hoeft niet. Als je gewoon maar doet wat je móét doen, dan is dat voor een mens goed genoeg.'

'Maar wat is dat dan, als ik vragen mag.'

'Dat weet je toch. Houd je vader en moeder in ere, niet doodslaan, niet stelen.'

'Ja dat weet ik heus wel!' riep de jongen. Hij viel Jezus in de rede. 'Dat zijn de tien geboden van onze wet. Daar heb ik me altijd aan gehouden. Maar ziet u, ik leef wel fatsoenlijk en toch heb ik het gevoel at ik nog niet echt iets heb gedaan wat de moeite waard was.'

Jezus keek hem aan. Die jongen was nog niet tevreden over zichzelf. Dat zag hij wel.

Hij ging hem aardig vinden.

'Ik geloof dat ik het weet,' zei hij. 'Je hebt te veel, en dat is niet genoeg. Pas als je weinig hebt, heb je genoeg om te doen wat je wilt doen. Ik bedoel, nu heb je het nog te druk. Geef toch alles weg. Geeft toch alles op en ga heel anders leven.'

'Ik alles weggeven?' vroeg Jakobus.

'Ja, doe met ons mee, kom bij ons. Ga met ons mee.'

'Ik? Vragen jullie werkelijk mij?' De jongen geloofde het haast niet.

'Ja natuurlijk,' zei Jezus. 'Dan kunnen we vrienden worden. Goed? Nu meteen.'

Maar toen ging Jakobus erover denken. Zijn gezicht werd steeds verdrietiger. 'Ik kan het niet,' zei hij. 'Ik, ik zou zo graag willen. Maar het spijt me. Ik kan het niet. Ik heb zoveel waar ik voor moet zorgen.'

Ik heb geld. Ik heb boerderijen. Ik heb knechten. Daar zorg ik voor. Als ik dat niet had, zou ik niet weten wat ik moest doen. Ik zou me geen raad weten. Het spijt me. Ik kan niet. Ik kan niet.'